

In vendar pa pri našem dosedajnem sistemu drugače biti ne more, pritiskanje kljuk je neizogibljivo. Kdo naj zameri tovarišu — tudi mlajšemu — ako se mu nudi prilika, da se morda vendar popne na boljšo stopinjo, vkljub starejšim soprotilcem, ako čuti, da mu znajo dobri prijatelji pomagati? — — — Jednaka prilika se mu morda ne ponudi več leta in leta, on se postara, družina pomnoži, — — — ko pa se oglasi h kompetenci, pa mu pravijo: „E vsaj ta je pa že hribov vaje!“ — — —

In tovariš je hribov res vaje, za družino skrbeti ga pa sili očetovski čut njegov — — — ostati pa mora še dalje v hribih — z isto nizko plačo, katere je baje tudi že vaje! Godi se mu grozna krivica. Meni se nikakor ni godila krivica, ko sem „jaz obračal — — — Režek pa je obrnil,“ ne, vsaj jedino tako je bilo pošteno, a mnogokrat se godi pa nasprotno.

Zapel bi sedaj-le najraje visoko pesem od statusa, pa — — — previsoka je, da bi jo merodajni krogi razumeti mogli, nam pa nič ne koristi, ako jo tisočkrat intonujem, ko je pa sami izpeti ne moremo!

Kako bi pač status na jedenkrat vse lepo uravnal: učitelj v hribih bil bi tudi ondi zadovoljen in bi ne zavidal in mrzel mestnega tovariša svojega, selitve bi se vršile redko, pritiskanje kljuk pa bi ponehalo — — — — vsak dobil bi plačilo po službenih letih in po zaslugah!

Pri kraji sem „s pritiskanjem kljuk.“ Želim le, da bi se meni to prostosrčno pripovedovanje ne štelo v greh, da mi morda kateri gospodov ne napravi ostre kljuge v svojem srci! Blagovolijo naj mi dati vsi odkritosrčno absolucijo!

Črnagoj.

Naši dopisi.

Iz novomeškega okraja. Zborovanje učiteljskega društva za novomeški okraj, ki se je ob precejšnji udeležbi vršilo dne 4. maj. srpana v Novem Mestu, je svojo glavno zadačo prav povoljno rešilo. Sklenilo je in v to vse potrebno ukrenilo, da se letošnja skupščina „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“, ki bode dne 4. in 5. kimoveca v Novem Mestu, častno sponese, v kolikor to zavisl od novomeškega okrajnega učiteljskega društva.

No, jedna skrb, katero je „Zaveza“ našemu društvu poverila, skrb za prireditve koncerta na večer dne 4. kimoveca, ni premajhna. Potrebujemo v to vrlih muzikaličnih sil, kojih sicer v velikej meri nahajamo mej vsem slovenskim učiteljstvom, a jih je tu v bližini premalo v prireditve kaj popolnoma dostojnega in vrednega naše dične „Zaveze“. Zato pa se obrača novomeško okr. učiteljsko društvo tem potom na vse p. n. gg. tovarišice pevke in tovariše pevce po Slovenskem, kateri za gotovo mislijo se udeležiti VII. Zavezine skupščine ter pri koncertu sodelovati z najljudnejo prošnjo, da naj blagovizvolijo odboru oziroma društvenemu predsedniku g. F. Koneilji, nadučitelju v Žužemberku naznaniti to in pa kateri glas da pojó, vsaj tekom 14 dni, da se jim bodo zamogle glaske pravočasno dostaviti.

Hazen povedanega se radi pomanjkanja časa ni družega mej zborovanjem vršilo, nego čitanje zapisnika zadnjega zborovanja in izvolitev štirih delegatov k VII. skupščini „Zaveze“, namreč: gospica G. Ekel in gg. Fr. Koncilija, Al. Jerše in Jos. Schmoranzler. — Gospod predsednik pa se je še s toplimi besedami spominjal t. l. umrlih gg. V. Kmeta, Vojteba Ribnikarja in Ant. Praprotnika. Slava njih spominu.

Došli so nam trije telegrami: spodbujevalni pozdrav od nepozabnega nam bivšega okrajnega šolskega nadzornika, častnega uda našega društva, c. kr. gimn. ravnatelja preblag. g. Andreja Senekoviča ter pozdrav od vrlega ravno isti dan zborujočega logaškega okrajnega učiteljskega društva in od g. L. Potrebina, kostanjeviškega učitelja. Srčna hvala jim! Živeli!

Zadnji je po zborovanji tudi sam došel ter nam je svoje izvrstne godbene in pevske zmožnosti ter sploh najizdatnejega sodelovanja obljubil. *M. Hiti*, t. č. tajnik.

Vestnik.

Osobne vesti. Učiteljski kandidat Josip Troha je dobil službo pomožnega učitelja na jednorazrednici na Dobovci. Francišek Črnagoj, učitelj v Šmartinu pod Šmarno goro, kjer je potres razrušil šolo, prišel je za suplenta v Št. Jurij pri Izlakah. Ivan Zupančič iz Hotiča, kjer je tudi potres razrušil šolsko poslopje, bil je prestavljen za pomožnega učitelja v Kolovrat. G. Josip Schmoranzler, učitelj v Žužemberku, je imenovan nadučiteljem v Vel. Laščah.

Društvu za zgradbo učiteljskega konvikta so darovali gg. katehet Jos. Brešar, šolski vodja Štefan Primožič in učitelj Ljudevit Fettich-Frankheim iz Postojine **4 K** Živeli!

3 K za konvikt v spomin svojega nekdanjega ravnatelja A. Praprotnik-a, ker ni mogel biti pri njega pogrebu, je daroval g. Fortunat Lužar, učitelj na Dobravi pri Kropi. Slava!

Za A. Praprotnikov spomenik je daroval g. Josip Maier, učitelj in začasni voditelj v Ljubljani, **10 K**. Živel darovalec in nasledniki!

Namesto venca A. Praprotniku je daroval g. M. Petrič, učitelj v Strugah, za „učiteljski konvikt“ **10 K** in za „Praprotnikov spomenik“ pa tudi **10 K**. Živel darovalec in nasledniki!

Za učiteljski konvikt se je nabralo pri konferenciji v Logatci, dne 17. malega srpana **30 K**, katere nam je poslal blag. g. okrajni šolski nadzornik J. Thuma. Živeli darovalci in nasledniki!

† **Šimen Hrovat**, učitelj v Rodinah pri Breznici, je dne 11. mal. srpana umrl. N. v m. p.!

Pokojnega A. Praprotnika se vsi slovenski listi toplo spominjajo. Posebno lepo pišeta o njem oba naša dnevnik. „Slovenski Narod“ piše v 149. šte. z dne 3. mal. srpana t. l.:

Trpljenja tvojega so pótne srage
Porosilo nam delo tvoje uma,
Ki si vrtil brez vsakega je šuma,
Goječ nazore vzvišene in blage.
Jož. Cimperman.

Dne 25. rožnika t. l. je zatisnil v smrtno spanje oči plemeniti mož, narodni učitelj, pesnik in pisatelj slovenski, zlata duša, blago srce — Andrej Praprotnik. Z njegovim plodovitim, nesebičnim življenjem je ugasnila živa zgodovina narodnega slovenskega učiteljstva, kateremu je bil vzgleden vodnik od prvega početka svojega učiteljevanja, neutrudljiv bojevnik za svete stanovske pravice, vzorno marljiv na polji šolskega napredka, šolske književnosti in omike, na polji, ki je pred pol stoletjem pokalo od suše in pretilo izpremeniti se v mrtvo stepo, nad katero tuli vihar, in na kateri mré v pekočem solnčnem žaru sleharna bilka, ki prikljuje iz tal! — Ta dolga doba ima svoj začetek in konec prvega razvoja v Praprotnikovem življenji. In resnično! Zadnja leta svojega trudapolnega delovanja je bil pokojni Praprotnik živ spomenik nekoliko pozabljenim, nekoliko mlajšemu svetu nepoznanim dogodkom preteklih dnij, spomenik onim bojem, v katere so ga zvali narodovi in osebni sovražniki. Ta veliki trud ob spisovanji knjig, prečute noči, užaljenost